

Sygn. akt I ACa 90/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Teresa Rak (spr.)
Sędziowie:	SSA Zbigniew Ducki SA Sławomir Jamróg
Protokolant:	st. prot. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2013 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) S.A. w K.

przeciwko (...) S.A. w K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Gospodarczego w Krakowie

z dnia 7 listopada 2012 r. sygn. akt IX GC 209/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I ACa 90/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 marca 2013 roku

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2012 roku, sygn. akt IX GC 209/11, Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa (...) spółki akcyjnej w K. przeciwko (...) spółce akcyjnej w K. oddalił powództwo (pkt 1 sentencji wyroku) oraz zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 7217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2 sentencji wyroku).

Podstawę w/w wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne.

Strona powodowa wynajęła (...) spółce akcyjnej w K. pomieszczenia w należącej do niej hali. (...) S.A. nie uiszczała należności z tytułu czynszu najmu, w związku z czym miała u strony powodowej dług, a następnie została postawiona w stan likwidacji. Strona pozwana wiedziała o zaległościach spółki (...), w której miała większościowy pakiet akcji. Strona powodowa podjęła działania zmierzające do odzyskania jej należności. Między innymi wszczęła postępowanie zabezpieczające w wyniku którego komornik sądowy zajął wyposażenie hali zajmowanej przez spółkę (...), w tym linię technologiczną do malowania proszkowego. Tymczasem okazało się, że właścicielem linii jest strona pozwana. Strona powodowa nie wydała linii stronie pozwanej, która tym samym została zmuszona do wystąpienia z powództwem przeciwegzekucyjnym, w rezultacie którego sąd rejonowy wydał wyrok, w którym uwzględnił jej roszczenie. Po uprawomocnieniu się wyroku uwzględniającego powództwo przeciwegzekucyjne linia technologiczna jeszcze przez pewien czas pozostawała w hali strony powodowej, a strona pozwana zapłaciła 43 562,50 zł za okres od połowy lipca do końca sierpnia 2007r. tytułem zajmowania hali. Do momentu uprawomocnienia się wyroku uwzględniającego powództwo przeciwegzekucyjne strona powodowa odmawiała stronie pozwanej prawa do dysponowania rzeczą i odmawiała wydania linii. Strona powodowa dysponując halą mogła ją wynająć spółce akcyjnej (...).

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazał, że strona powodowa wykazała zarówno powstanie, jak i wysokość szkody. Szkada miała tutaj polegać na niemożności wynajęcia hali spółce akcyjnej (...) {lucrumcessans}, co potwierdzone zostało pismem (...) S.A. do strony powodowej, w której złożyła ona ofertę wynajmu tejże hali, co więcej później hala ta została wynajęta. Strona powodowa wykazała również, w ocenie Sądu I instancji, wysokość szkody, tj. kwoty czynszu jaką strona powodowa otrzymywała od strony pozwanej za najem hali. Dlatego też jeżeli zasadność powództwa wiązałaby się jedynie z ustaleniem powstania i wysokości szkody, zostałoby ono uwzględnione. Jednakże, jak podkreślił Sąd Okręgowy fakt, że strona powodowa zajęła linię produkcyjną przechowywaną w przedmiotowej hali oraz nie chciała jej wydać nie może przekładać się na żądanie przez nią zapłaty za przechowanie linii, a co za tym idzie powództwo winno być oddalone. Dalej Sąd I instancji wskazał, że choć strona pozwana jest większościowym akcjonariuszem (...) S.A. i miała świadomość, że nie reguluje ona należności czynszowych na rzecz strony powodowej, to nie może to przesądzać o jej obowiązku zapłaty tychże zaległości. Sąd wskazał natomiast, że istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie czy strona powodowa przeciwdziałała zabraniu linii produkcyjnej z hali przez stronę pozwaną, bowiem w przypadku, w którym zajęłaby ona bezprawnie rzecz nie mając takiego prawa, nie mogłaby żądać wynagrodzenia z tytułu przechowania. Koniecznym więc było ustalenie czy linia technologiczna znajdowała się w hali strony powodowej zgodnie z wolą strony pozwanej czy też wbrew tej woli. I tak, dokonując rozważań w tej kwestii, Sąd stwierdził, że to strona powodowa podjęła szereg kroków celem uniemożliwienia stronie pozwanej zabrania linii technologicznej. Przede wszystkim wykonała ona konkretne czynności w zakresie postępowania zabezpieczającego, a następnie doprowadziła do zajęcia linii przez komornika. Co więcej strona powodowa przez cały okres niniejszego procesu nie akceptowała prawa własności linii przez stronę pozwaną ani tego, że może ona ją zabrać. Dlatego też, aby odzyskać linię, strona pozwana musiała wystąpić z powództwem przeciwegzekucyjnym i dopiero w jego wyniku ją odzyskała. Sąd I instancji wskazał również, że choć da się zauważyć pewną zależność co do tego, że świadkowie strony powodowej zeznawali na jej rzecz, zaś świadkowie strony przeciwnej na rzecz strony pozwanej, to w zasadzie jedyny niepowiązany z żadną ze stron świadek - J. C., wskazał, że były problemy z odebraniem linii z hali strony powodowej, która żądała najpierw uregulowania zaległości (...) S.A. z tytułu czynszu najmu. Konkludując Sąd Okręgowy uznał, że nie można stwierdzić, aby ten którego rzecz została bezpodstawnie zajęta musiał płacić zajmującemu jego rzecz, bez podstawy prawnej, koszt przechowania. W konsekwencji powództwo podlegało oddaleniu - nie została bowiem spełniona dyspozycja art.835 k.c., ani żadnego innego przepisu, który uzasadniałby zasądzenie dochodzonej pozwem kwoty.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty procesu złożyła się kwota 7200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalona według stawki minimalnej i kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Powyższy wyrok w części oddalającej powództwo co do kwoty 121 975,00 zł oraz w części zasądzającej koszty zastępstwa procesowego od strony powodowej na rzecz strony pozwanej co do kwoty 3600,00 zł apelacją zaskarżyła strona powodowa. Przedmiotowemu orzeczeniu zarzuciła:

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób nieszczęsny, bowiem z pominięciem pisma strony pozwanej z dnia 11 maja 2006 roku, które jednoznacznie wskazuje na wolę strony pozwanej w zakresie przechowania przedmiotowej linii w hali strony powodowej. Uwzględnienie tego dowodu mogłoby doprowadzić do zupełnie innej - odmiennej w stosunku do przyjętej przez Sąd - oceny materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań świadka B. T. i R. K.. Sąd dokonał również oceny zeznań świadków w sposób wybiórczy, bowiem uznał za wiarygodne i szczególnie cenne dla rozstrzygnięcia zeznania świadka J. C., choć świadek ten kupił linię produkcyjną we wrześniu 2007 r. i miał wiedzę z tegoż okresu, natomiast przedmiotowa sprawa dotyczy okresu od maja 2006 r. do lipca 2007 r. Ponadto ocena zeznań świadków B. T., R. K., A. M. nie jest spójna, bowiem Sąd nie uzasadnia dlaczego i w jakiej części nie uznaje zeznań za niewiarygodne;

-naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 328 § 2 k.p.c., bowiem Sąd I instancji nie wskazał, którym dowodom i w jakiej części odmówił wiarygodności i mocy dowodowej;

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy przez ustalenie, iż od momentu uprawomocnienia się wyroku uwzględniającego powództwo przeciwegzekucyjne, strona powodowa odmawiała stronie pozwanej prawa do dysponowania rzeczą i odmawiała wydania linii, jak również przez ustalenie, iż linia technologiczna znajdowała się w hali wbrew woli strony pozwanej, gdy ustalenia te nie wynikają z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z pisma strony pozwanej z dnia 11 maja 2006 roku, oraz zeznań świadka B. T. i A. M., który zeznał, że strona powodowa nie utrudniała pozwanej spółce dostępu do hali, jak również zeznań świadków R. K., K. B., którzy wskazali jednoznacznie na chęć pozostawienia linii w hali stanowiącej własność powoda.

W oparciu o powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w zaskarżonej części, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie, zaś podniesione w niej zarzuty okazały się nietrafne.

Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów, które ocenił zgodnie ze wszelkimi wskazaniem art. 233 § 1 k.p.c. i dlatego Sąd II instancji przyjął je za własne.

Ponadto Sąd Apelacyjny, na podstawie zgromadzonego przed Sądem I instancji materiału dowodowego dodatkowo ustalił, że:

Strona pozwana przejęła na własność, w dniu 28 kwietnia 2006 roku, linię technologiczną, będącą dotąd własnością (...) S.A. w K., na podstawie umowy o ustanowienie zastawu rejestrowego z dnia 23 czerwca 2004 roku.

(dowód: umowa o ustanowienie zastawu rejestrowego z dnia 23 czerwca 2004 roku k. 17-20 dołączonych akt, sygn. V GC 16/07/S; oświadczenie z dnia 26 kwietnia 2006 roku - k. 23-25 dołączonych akt, sygn. V GC 16/07/S).

Strona pozwana, ze względów technicznych, chciała pozostawić linię technologiczną w dotychczasowym miejscu jej przechowywania przez (...) S.A. i zwróciła się do niej o wskazanie warunków tego przechowywania. Jednocześnie strona pozwana wystąpiła w dniu 5 maja 2006 roku do strony powodowej z propozycją zawarcia umowy najmu, jednakże w dniu 9 maja 2006 roku, odmówiono zawarcia takiej umowy, jeżeli strona pozwana nie ureguluje zaległości czynszowych (...) S.A. w stosunku do strony powodowej.

(dowód: pismo z dnia 11 maja 2006 roku k. 31-32).

Postanowieniem z dnia 22 września 2006 roku, sygn. akt V GC 690/06/S, Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie Wydział V Gospodarczy w sprawie z powództwa strony powodowej przeciwko (...) S.A. w likwidacji o zapłatę zabezpieczył roszczenie o zapłatę kwoty 87.602,33 zł poprzez zajęcie linii produkcyjnej znajdującej się w hali przy ul. (...) w K.. W dniu 29 listopada 2006 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa - Podgórze dokonał zajęcia w/w linii produkcyjnej.

(dowód: postanowienie z dnia 22 września 2006 roku, sygn. akt V GC 690/06/S - k. 16 dołączonych akt, sygn. V GC 16/07/S; protokół zajęcia ruchomości - k. 14-15 dołączonych akt, sygn. V GC 16/07/S).

R. K. był, od sierpnia 2006 roku, likwidatorem (...) S.A., a także pełnomocnikiem strony pozwanej umocowanym do sprzedaży linii technologicznej. Praktycznie od początku swojej kadencji miał on trudności w dostępie do hali i linii produkcyjnej, nie mógł okazać jej potencjalnym nabywcom. W lecie 2007 roku w/w linię zakupił J. C.. Podczas próby jej odebrania z hali przy ul. (...) napotkał on trudności, bowiem strona powodowa uzależniała jej wydanie od wpłynięcia przez niego na stronę pozwaną by ta uregulowała zaległości czynszowe (...) S.A. Do wydania linii doszło dopiero po około 3 miesiącach, zaś J. C. , w formie barterowej, zapłacił stronie powodowej za 2-3 tygodnie przechowywania linii produkcyjnej.

(dowód: zeznania świadka R. K. k. 103-105; zeznania świadka J. C. k. 149-150; zeznania świadka K. B. - k. 8-9 aktSądu Rejonowego w Z., sygn. I Cps 1/12).

Pozwem z dnia 22 grudnia 2006 roku strona pozwana wystąpiła o zwolnienie od egzekucji linii produkcyjnej. Wyrokiem z dnia 22 maja 2007 roku, sygn. akt V GC 16/07/S Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie zwolnił w/w linię spod egzekucji. Wyrok uprawomocnił się dnia 13 lipca 2007 roku.

(dowód: pozew z dnia 22 grudnia 2006 roku - k. 2-5 dołączonych akt, sygn. V GC 16/07/S; wyrok z dnia 22 maja 2007 roku k. 197 dołączonych akt, sygn. V GC 16/07/S).

Sąd Apelacyjny podzielił przy tym ocenę wskazanych powyżej dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy. Jeśli chodzi o dokumenty, to ich autentyczność oraz prawdziwość nie budziła wątpliwości zarówno Sądu, jak i stron. Odnosząc się zaś do zeznań świadków R. K., K. B. i J. C. to uznać je należy za wiarygodne jako spójne, konsekwentne i przekonujące. Świadkowie ci zeznawali rzeczowo, wskazując, których okoliczności nie pamiętają, nie są pewni, a które były tylko ich odczuciami. Jednocześnie ich zeznania były bezstronnymi - J. C. jest osobą postronną, niezwiązana z żadną ze stron, zaś R. K. pomimo, iż był pełnomocnikiem strony pozwanej jasno wskazał, kiedy zaczęły się kłopoty z dostępem do hali, i że przez chwilę, po rozpoczęciu jego kadencji w sierpniu 2006 roku, mógł on nią dysponować. Również K. B. zeznawał konkretnie, wskazując na wszystko co jest mu wiadome. Oczywiście Sąd Odwoławczy podziela tutaj pogląd strony powodowej, iż świadek J. C. ma wiedzę dopiero co do okresu od lata 2007 roku, kiedy to kupił linię produkcyjną i miał problem z jej odbiorem, jednakże zeznania tegoż świadka potwierdzają intencję strony powodowej co do traktowania linii produkcyjnej jako własności (...) S.A. i dążenia do zaspokojenia z niej należności czynszowych.

Odnosząc się natomiast do oceny pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów, dokonanej przez Sąd I instancji, to wskazać należy, iż stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Z powołanego przepisu wynika więc, że przedmiotem oceny sądu jest materiał dowodowy, zarówno z punktu widzenia jego wiarygodności, jak i mocy jaką on przedstawia dla wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a ocena ta zawsze musi być dokonana w odniesieniu do całości zebranego materiału dowodowego. Przy czym wskazać należy, że swobodna ocena dowodu nie oznacza dowolnej oceny. Za dowolnością tej oceny przemawiać może natomiast brak logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych. Ocena dowodów należy do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie natomiast z art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie

faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji, jak i uzasadnienie w tym zakresie spełniało powyższe warunki. Co prawda Sąd Okręgowy dokonał jedynie kompleksowej oceny zeznań świadka J. C., co do których Sąd Apelacyjny, wypowiedział się już powyżej, wskazał, że nie czynił ustaleń na podstawie zeznań A. L. i A. W., albowiem nie mieli oni istotnych wiadomości w sprawie, zaś co do reszty świadków jedynie streścił ich wypowiedzi. Takie streszczanie zeznań świadków nie może być uznane za praktykę prawidłową, jednakże nie ma żadnego wpływu na poprawność dokonanej oceny dowodów i techniki sporządzenia uzasadnienia. W pierwszej kolejności wskazać należy, że art. 328 § 2 k.p.c. wymaga jedynie wskazania dowodów na podstawie których Sąd czynił ustalenia faktyczne, co Sąd I instancji uczynił wymieniając pod stanem faktycznym konkretne dowody, w tym wszystkich zawnioskowanych świadków, poza A. L. i A. W., ale co do nich wskazał, że nie mieli żadnych wiadomości w sprawie. Co do dokumentów, to Sąd zbiorczo wskazał, że wszystkie je obdarzył walorem wiarygodności. Dalej wskazać należy, że skoro Sąd poczynił ustalenia faktyczne na podstawie dowodów z dokumentów i zeznań wszystkich świadków, poza dwoma, wskazując tego przyczynę, to uzasadnienie nie musiało zawierać części dot. powodów, dla których sąd odmówił wiarygodności poszczególnym dowodom. Jeśli zaś chodzi o zeznania świadka A. M., na które to powołuje się autor apelacji, to wskazać należy, że jak dwukrotnie podaje sam świadek, ma on wiedzę o okresie jedynie sprzed maja 2005 roku, a więc przed tym, którego dotyczy niniejsze postępowanie. Jego zeznania nie mogą być więc w niniejszej sprawie kluczowymi.

Dalej wskazać należy, że Sąd Okręgowy owszem nie czynił ustaleń faktycznych na podstawie pisma strony pozwanej z dnia 11 maja 2006 roku, zrobił to jednakże Sąd Apelacyjny, ale nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Strona powoda wskazuje, że treść tego pisma zmieniałaby ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a co za tym idzie ustalenia faktyczne i rozstrzygnięcie. Jednakże analiza w/w pisma dokonana przez Sąd II instancji nie prowadzi od wniosków odmiennych, od tych wysuniętych przez Sąd Okręgowy. Przede wszystkim wskazać należy, że strona powodowa powołując się kilkakrotnie na w/w pismo w żadnym miejscu nie wskazała, aby pismo to stwierdzało, w którymkolwiek miejscu fakty i okoliczności nieprawdziwe, takie które nie miały miejsca. W piśmie tym natomiast strona pozwana wskazuje jedynie, że ma zamiar przechowywania linii produkcyjnej w dotychczasowym miejscu i prosi o wskazanie tego warunków, co nie może przesądzać o jej intencji przechowywania tam linii bez wynagrodzenia. Co więcej w piśmie tym wskazano, że strona pozwana podjęła rozmowy ze stroną powodową w sprawie zawarcia umowy najmu, jednakże ta druga uzależniła to od uregulowania zaległości czynszowych (...) S.A. na co strona pozwana nie mogła się zgodzić. Stanowisko to potwierdza, więc zeznania J. C., który także wskazywał na to, że zdaniem strony powodowej wydanie linii produkcyjnej musiała poprzedzać spłata zaległości (...) S.A. Co więcej zauważyć należy, że strona pozwana niezwłocznie po przejęciu na własność linii produkcyjnej, bo już 5 maja 2006 roku, wystąpiła do strony powodowej o zawarcie umowy najmu, chciała więc od razu uregulować stan prawny i uiszczać opłaty z tytułu czynszu najmu, co jednak uniemożliwiła jej postawa strony powodowej. Nie sposób przecież wymagać od strony pozwanej by w celu zawarcia umowy najmu, której była inicjatorem, uregulowała długi innego podmiotu, chociażby była jego większościowym akcjonariuszem.

Dalej wskazać należy, że z przesłuchanych w sprawie świadków jedynie czterech (R. K., J. C., K. B. i B. T.) miało jakiegokolwiek wiadomości na temat linii produkcyjnej i tego, że znajduje się ona w hali przy ul. (...) w K.. Trzech zaś spośród wyżej wymienionych zgodnie, w korespondujących ze sobą zeznaniach wskazało, że były problemy z usunięciem linii z tej hali. Jedynie B. T., zeznający na wniosek strony powodowej wskazał, że o ile pamięta, to nikt nie chciał odebrać linii przed jej faktycznym usunięciem z hali, jednakże zeznania te w świetle pozostałego zgromadzonego w sprawie postępowania dowodowego uznać należy za nieprzekonujące i jednostronne.

Niejako bezspornym było w niniejszej sprawie, że strona powodowa posiadała w stosunku do (...) S.A. wierzytelność z tytułu zaległości związanych z nieuiszczaniem czynszu najmu hali przy ul. (...) w K.. Przeprowadzone zaś w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe potwierdziło, że po pierwsze strona powodowa traktowała linię produkcyjną, przez cały okres objęty sporem, jako własność (...) S.A., z której mogłaby zaspokoić swoją wierzytelność, po drugie zaś intencją jaka przyświecała cały czas stronie powodowej była właśnie zapłata tychże należności i każdy krok dot. linii produkcyjnej był podejmowany w tym duchu. Już bowiem w pozwie strona powodowa wskazała, że realizowała na

przedmiotowej linii prawo ustawowego zastawu z art. 670 k.c., uznając nadto, że jest ono skuteczne w stosunku do nowego właściciela - strony pozwanej. Już to stwierdzenie pozwala przesądzić, że celem strony powodowej było zaspokojenie wierzytelności w stosunku do (...) S.A. i nie miała ona zamiaru wydać linii, skoro realizowała na niej ustawowe prawo zastawu. Co więcej już we wrześniu 2006 roku, strona pozwana w sprawie przeciwko (...) S.A. wniosła o zabezpieczenie powództwa o zapłatę poprzez zajęcie linii produkcyjnej, choć jej właścicielem była już wtedy strona pozwana, która dążyła do zawarcia umowy najmu, co także wskazuje na konsekwencję strony powodowej w dążeniu do uregulowania należności (...) S.A.

Nie może budzić żadnych wątpliwości, że od momentu zajęcia linii przez komornika (29 listopada 2006 roku), zainicjowanego zresztą przez stronę powodową, nie można mówić o przechowaniu tej linii przez stronę powodową dla strony pozwanej. Zajęcie tej linii odbyło się bowiem wbrew woli strony pozwanej, w postępowaniu, którego nie była stroną, nie można więc żądać od niej zapłaty za przechowywanie, skoro brak było faktycznej możliwości usunięcia tej linii z hali, a wręcz próba jej odbioru stanowiłaby czyn zabroniony. We wcześniejszym okresie, przed zajęciem linii, także nie można mówić o jej przechowaniu. Jak już bowiem wyżej wskazano strona powodowa od początku konsekwentnie dążyła do zaspokojenia zaległości (...) S.A., realizowała ustawowe prawo zastawu, tym samym uniemożliwiając stronie pozwanej zabranie maszyny z wynajmowanej uprzednio przez (...) S.A. hali. Podkreślenia raz jeszcze wymaga także fakt, że strona pozwana podjęła kroki celem uregulowania zaistniałej sytuacji, wystąpiła do strony powodowej z propozycją zawarcia umowy najmu, jednak spotkała się z odmową i żądaniem, którego w żadnej mierze nie była zobowiązana wypełnić.

Mając powyższe na uwadze, nie dostrzegając uchybień, które Sąd Apelacyjny winien wziąć pod rozwagę z urzędu, na podstawie art. 385k.p.c.apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 98§ 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, na którą to złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego, zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349 zpóźn. zm.).